

דף קיא:

עין משפט א. אה"ע סימן קעא פעיף ה

ה. היו שתיהן קטנות, ובא היבם על אחת מהן, וחזר הוא או אחיו ובא על השניה, לא פסל הראשונה עליו, אבל אסור לו לקיים השניה, אלא מלמדין אותה שתמאן, ויקיים הראשונה.

עין משפט ב. אה"ע סימן קעא פעיף ו

ו. וכן אם היו שתיהן חרשות, אין ביאת השנייה פוסלת הראשונה, והשנייה אסורה לו ויוציאנה בגט.

עין משפט ג. אה"ע סימן קעא פעיף ז

ז. קטנה וחרשת שבא היבם תחלה על הקטנה, וחזר ובא הוא או אחיו על החרשת, לא פסל את הקטנה, והחרשת צריכה גט, שביאת הקטנה מעולה מביאת החרשת, שהקטנה ראויה לאחר זמן. לפיכך יקיים הקטנה שנבעלה תחלה.

עין משפט ד. אה"ע סימן קעא פעיף ח

ח. בא על החרשת, וחזר ובא הוא או אחיו על הקטנה, פסל את החרשת. ומלמדין את הקטנה שתמאן בו, ויוציא החרשת בגט ט.

עין משפט ה. אה"ע סימן קעא פעיף ט

ט. אחת פקחת ואחת חרשת, בא היבם על הפקחת, וחזר ובא הוא או אחיו על החרשת, לא פסל הפקחת, והחרשת צריכה גט. בא היבם על החרשת, וחזר ובא הוא או אחיו על הפקחת, פסל את החרשת; החרשת יוצאה בגט, והפקחת בגט וחליצה.

ט. זהו דעת הרמב"ם, אבל אחרים חולקים עליו כמפורש בטור ובנימוקי יוסף פרק בית שמאי.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ו.ז.

אה"ע סימן קעא פעיף י

י. אחת גדולה ואחת קטנה, בא על הגדולה, וחזר ובא הוא או אחיו על הקטנה, לא פסל הגדולה, ומלמדין הקטנה שתמאן בו. בא על הקטנה, וחזר הוא או אחיו ובא על הגדולה, מלמדין הקטנה שתמאן בו, ויקיים הגדולה.

עין משפט זז.

אה"ע סימן קסז פעיף ה

ה. יבם קטן שבא על יבמה קטנה, יגדלו זע"ז ואם בא לגרשה לפני כן אינו יכול דגט קטן לאו כלום.

עין משפט ט.

אה"ע סימן קסז פעיף ו

ו. יבמה שנתייבמה ואמרה בתוך ל' יום לא נבעלתי, אע"פ שהוא אומר בעלתי וגירשה בגט, כופין אותו לחלוץ לה הואיל וקדם וגירשה בגט, ואם עדיין לא גירש כופין אותו לבא עליה או יחלוץ ויתן גט. ואפי' מודה לדבריה שלא בעל, צריכה גט וחליצה דכל כנוסה בחזקת בעולה.

ז. גירשה לאחר ל' יום והיא אומרת לא נבעלתי, מבקשין ממנו שיחלוץ לה, ואם הוא מודה לדבריה כופין אותו לחלוץ לה.

ח. אם הוא אומר לא בעלתי, והיא אומרת נבעלתי, אינו נאמן לאוסרה על כל אדם אחרי שכנסה, וי"א דתוך ל' יום הוא נאמן, וצריכה חליצה וגט, וצרתה לעולם מותרת אפי' הוא והיא מודים שלא בעל, ואפי' בתוך ל' יום. וי"א דבתוך ל' יום הוא נאמן לומר שלא בעל לאסור הצרה.

עין משפט י.

אה"ע סימן קסח פעיף ב

ד. יבמה שנדרה הנאה מיבמה בחיי בעלה, או שנדרה הנאה מכל

י. דעד ל' יום מוקים איניש נפשיה ולא בעיל, יותר מזה אינה נאמנת. ט"ז.

היהודים כופין אותו שיחלוץ. ואם נדרה לאחר מיתת בעלה, מבקשים ממנו שיחלוץ לה, ואפי' נתכוונה לנדור בחיי בעלה הנאה מהיבם, כדי שלא ייבם אותה, מבקשים ממנו שיחלוץ לה **כ**.

הגה: ה. היה יבמה כהן, והלכה ונתקדשה לאחר כדי שהיבם לא יוכל לייבמה, מ"מ **ל** אין כופין ליבם לחלוץ לה, היות והיא גרמה. וי"א דאם רקקה לפני האחים וגרמה שאסורה לייבם, אין לה דין מורדת הואיל וא"א לייבם עכשיו, ואז כופין ליבם הכהן לחלוץ לה. וכ"ז לסוברים שמצוות יבום קודמת.

אה"ע סימן פח פעיף י

עין משפט כ.

יד. טענת בתולים **מ** יכול לטעון רק מיד אחר היחוד.

כ. ואם אינו רוצה אלא מבקש לייבם, דינה כמורדת שהיא שגרמה לאסור עליו, כ"כ הב"ש בס"ק ו'. וזה לדעת השו"ע והפוסקים שמצוות יבום קודמת.

ל. מ"מ זה, אין לו משמעות כ"כ הב"ש.

מ. והטור מחלק בין אם הב"ד מצוי או לא ועיי' בח"מ.